

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 9CoCsp/17/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6119293049
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 11. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Zuzana Posluchová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2021:6119293049.1

Uznesenie

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zuzany Posluchovej a členov senátu JUDr. Romana Huszára a JUDr. Magdalény Florekovej v právnej veci žalobcu: EOS KSI Slovensko, s.r.o., so sídlom Pajštúnska 5, Bratislava, IČO: 35 724 803, zast. Remedium Legal, s.r.o., advokátska kancelária so sídlom Pajštúnska 5, Bratislava, IČO: 53 255 739, proti žalovanému: U. D., C.. XX.XX.XXXX, S. X. XXXX/XXX, S., o zaplatenie 325,26 € s príslušenstvom, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Bratislava III č. k. 44Csp/46/2019-81 zo dňa 24. februára 2021 takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie **z r u š u j e** a vec **v r a c i**
a súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

odôvodnenie:

1. Súd prvej inštancie napadnutým rozsudkom zamietol žalobu o zaplatenie 325,56 € s príslušenstvom. Žalovanému náhradu trov konania nepriznal.

1.1. Svoje rozhodnutie odôvodnil ustanoveniami § 497 Obchodného zákonníka, § 39, § 52 ods. 1, ods. 2, ods.3 a ods. 4, § 53 ods. 1, § 54 ods. 1, § 524 ods. 1 a ods. 2, § 525 ods. 1 a § 526 ods.1 a ods. 2 Občianskeho zákonníka a § 2 ods. 1 a § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov. Súd prvej inštancie mal z listinných dôkazov za preukázané, že právny predchodca žalobcu (Tatra banka a.s. so sídlom v Bratislave, Hodžovo námestie, IČO: 00 686 930) uzatvoril so žalovaným zmluvu o spotrebiteľskom úvere. Zmluvu o spotrebiteľskom úvere posúdil súd prvej inštancie za platne uzatvorenú v súlade s § 497 Obchodného zákonníka a § 1 ods. 2, § 9 ods. 1, 2 zákona o spotrebiteľskom úvere. Súd prvej inštancie poukázal, na skutočnosť, že predpokladom na vyhovie žalobe je preukázanie vecnej aktívnej a pasívnej legitímácie v spore. Súd skúma vecnú legitímáciu vždy aj bez návrhu a aj v prípade, že ju žiaden z účastníkov konania nenamieta (rozsudok NS SR sp. zn. 2Cdo/205/2009 zo dňa 29.06.2010), pričom zistenie nedostatku vecnej legitímácie má za následok zamietnutie žaloby (nález Ústavného súdu SR zo dňa 16.12.2014, sp. zn. III. ÚS 266/2014). Žalobca odvodil svoju aktívnu vecnú legitímáciu na podanie žaloby od zmluvy o postúpení pohľadávok zo dňa 06.09.2018, ktorú uzavrel s právnym predchodcom žalobcu, na základe ktorej právny predchodca žalobcu ako veriteľ (postupca) postúpil svoju pohľadávku voči žalovanému ako dlžníkovi na žalobcu (postupníka). Súd prvej inštancie posúdil zmluvu o postúpení pohľadávky, ktorá vznikla banke ako veriteľovi voči žalovanému ako dlžníkovi zo zmluvy o úvere, ktorú súd prvej inštancie vyhodnotil ako zmluvu spotrebiteľskú. Postupcom bola banka a postupníkom, bol žalobca, ktorý nemá postavenie banky, a teda nemá povolenie na vykonávanie bankovej činnosti, a zároveň dlžníkom bol klient banky, preto sa na postúpenie pohľadávky okrem ustanovení § 524 a nasl. Občianskeho zákonníka, použijú ustanovenia zákona o bankách, a to § 92 ods. 8 zákona o bankách. Pre platnosť zmluvy o postúpení pohľadávky, ktorou sa postupuje pohľadávka z banky na tretí subjekt, je v zmysle tohto zákona vyžadované splnenie ďalších predpokladov, pričom nesplnenie čo i len jedného z nich spôsobuje absolútnu neplatnosť zmluvy v časti postúpenia predmetnej pohľadávky. Ak tieto podmienky nie sú splnené, pohľadávka banky nie je postúpiteľná, a potom toto

postúpenie je svojím obsahom a účelom v priamom rozpore so zákonom, v dôsledku čoho je absolútne neplatné v zmysle § 39 Občianskeho zákonníka. Takáto neplatnosť sa prejavuje a pôsobí nielen medzi stranami zmluvy o postúpení, ale aj navonok, voči tretím osobám, teda aj žalovanému ako dlžníkovi. Ani prípadné oznámenie postupu v zmysle § 526 Občianskeho zákonníka nemá voči dlžníkovi žiadne účinky. Podľa ustanovenia § 92 ods. 8 zákona o bankách musia byť podmienky splnené kumulatívne. Splnenie osobitých predpokladov sa postúpenie bankovej pohľadávky sa vyžaduje z dôvodu, že po postúpení pohľadávky rôznym subjektom (mimo banky) už nie je zachovaná možnosť dohľadu a dozoru Národnej banky Slovenska ako centrálnej banky. Ustanovenie § 525 ods. 1 Občianskeho zákonníka zakazuje postúpiť, okrem iného, také pohľadávky, ktorých obsah by sa zmenou veriteľa zmenil. Pohľadávky banky voči svojim klientom treba považovať práve za takýto druh pohľadávok, keď sú s nimi neoddeliteľne spojené špecifické povinnosti a požiadavky kladené na podnikanie bánk v zmysle § 27 a nasl. a § 91 a nasl. zákona o bankách. Postúpením pohľadávky z banky na inú osobu, ktorá týmto požiadavkám nepodlieha, sa tak podstatným spôsobom mení obsah právneho vzťahu medzi veriteľom postupníkom a dlžníkom v porovnaní so vzťahom medzi veriteľom - bankou ako postupcom a dlžníkom.

1.2. Žalobca v konaní nepreukázal splnenie zákonných predpokladov na postúpenie pohľadávky tak, ako predpokladá ustanovenie § 92 ods. 8 zákona o bankách. Právny predchodca žalobcu žalovanému zasielal len oznámenie o vyhlásení predčasnej splatnosti pôžičky dňa 18.10.2016, a to bez dokladu o doručovaní žalovanému. Žalobca nepreukázal, že právny predchodca, pred postúpením pohľadávky na žalobcu písomne vyzval žalovaného na splnenie peňažného záväzku, že túto výzvu odoslal a doručil žalovanému, zmluva o postúpení pohľadávok zo dňa 06.09.2018 je v časti postúpenia pohľadávky voči žalovanému absolútne neplatná podľa § 39 Občianskeho zákonníka pre rozpor so zákonom, konkrétne pre rozpor s ustanovením § 92 ods. 8 zákona o bankách, a postupca Tatra banka, a.s. zostáva veriteľom svojej pohľadávky, ktorá na žalobcu pre neplatnosť zmluvy neprešla. Písomné oznámenie pôvodného veriteľa žalovanému o postúpení pohľadávky zo dňa 13.09.2018 nie je výzvou, akú predpokladá § 92 ods. 8 zákona o bankách.

1.3. O náhrade trov konania rozhodol súd prvej inštancie podľa § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 C.s.p.. V prejednávanej veci bol plne úspešný žalovaný a vzniklo mu tak právo na náhradu trov konania. Keďže žalovaný si náhradu trov konania neuplatnil a iné trovy mu zo spisu nevyplývajú, rozhodol súd tak, že žalovanému náhradu trov konania nepriznal.

2. Proti tomuto rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalobca. Žiadal, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie zmenil a žalobe vyhovel alebo aby ho odvolací súd zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Vytkol súdu prvej inštancie, že dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, a že jeho rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci a že súd prvej inštancie nesprávnym procesným postupom znemožnil žalobcovi, aby uskutočnil jemu patriace procesné práva, v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. V prvom rade žalobca namietal postup súdu, ktorým rozhodol podľa § 297 písm. b) C.s.p., teda bez nariadenia pojednávania, hoci podľa žalobcu neboli splnené podmienky na postup, ktorým sa rozhodlo bez nariadenia pojednávania. Aby sú mohol postupovať podľa uvedeného ustanovenia, skutkové tvrdenia strán musia byť nesporné. Žalobca zastáva názor, že ak žalovaný nespochybnil tvrdenia žalobcu, skutkové tvrdenia žalobcu sú nesporné, potom je potrebné podľa ustanovenia § 297 písm. b) C.s.p. žalobe vyhovieť. Ak sú naopak skutočnosti sporné alebo súd nemá určité skutočnosti za preukázané, potom nie sú splnené podmienky na postup podľa ustanovenia § 297 písm. b) C.s.p., a bolo potrebné nariadiť pojednávanie. Súd prvej inštancie tým, že nenariadil pojednávanie porušil povinnosť podľa ustanovenia § 181 ods. 2 C.s.p. a nevyslovil svoje predbežné právne posúdenie, nevyslovil pred stranami, ktoré skutočnosti sú sporné, a ktoré nesporné, čím nevytvoril zákonný priestor na doplnenie dokazovania. Na podporu svojich argumentov poukázal na rozhodnutia súdov, konkrétne na uznesenie Krajského súdu v Bratislave zo dňa 08.10.2020, sp. zn. 5Co/88/2020, uznesenie Krajského súdu v Košiciach zo dňa 15.04.2020, sp. zn. 5Co/321/2019, uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 08.06.2020 sp. zn. 14CoCsp/16/2020, uznesenie Krajského súdu v Trnave zo dňa 22.04.2020, sp. zn. 24Co/169/2019.

2.1. Žalobca ďalej namietal, že prišlo k splneniu podmienok na postúpenie pohľadávky na iný subjekt podľa ustanovenia § 92 ods. 8 zákona o bankách. Žalovaný bol v omeškaní so splnením peňažného dlhu voči postupcovi nepretržite po dobu 90 kalendárnych dní. Žalovaný mal byť v omeškaní najneskôr od 18.10.2016, kedy prišlo k vyhláseniu mimoriadnej splatnosti postupcom, pričom k postúpeniu

pohľadávky prišlo až dňa 06.09.2018. Žalovaný mal byť v omeškaní viac ako 365 dní. Žalobca uvádza, že podľa oznámenie o zosplatnení úveru bol žalovaný vyzvaný na úhradu opakovane. Žalovaný bol v čase postúpenia pohľadávky napriek písomnej výzve v omeškaní viac ako 90 dní.

2.2. Ďalej žalobca uvádza, že skutkové tvrdenia ohľadom výziev pred zosplatnením, neboli žalovaným výslovne popreté, mal ich súd prvej inštancie považovať v zmysle ustanovenia § 151 ods. 1 C.s.p. za nesporné. Súd prvej inštancie podľa žalobcu popieral skutkové tvrdenia žalobcu. Ak mal súd pochybnosti o tvrdeniach žalobcu, mal možnosť aplikovať ustanovenie § 295 C.s.p. a vykonať aj bez návrhu žalovaného ďalšie dôkazy, napr. dopytovať žalovaného, prípadne postupcu na vyjadrenie k takto uvedeným skutkovým tvrdeniam. Podľa žalobcu postupca zastáva názor, že postupoval presne podľa ustanovení zákona o bankách, a tvrdenie uvedené súdom prvej inštancie, že nebol preukázaný postup podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách, neznamená, že uvedený postup nebol preukázaný. Zmluvy o postúpení pohľadávok nebola súdom prvej inštancie určená ako absolútne neplatná, čím nie je dôvod na vrátenie pohľadávky postupcovi. Napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie len zdanlivo ochraňuje spotrebiteľa, ktorý môže byť poškodený tým, že vzhľadom na to, že sú poskytol žalovanému procesnú obranu, tak nemusí mu byť zrejmé kto je jeho veriteľom. Na podporu svojich tvrdení uviedol rozhodnutie Krajského súdu v Košiciach zo dňa 27.05.2020, sp. zn. 11CoCsp/43/2020.

2.3. Žalobca zastáva názor, že mu vznikol nárok na úhradu uplatnenej sumy, spolu s príslušným úrokom z omeškania. Aktívnu vecnú legitimitáciu preukázal predloženým oznámením o postúpení pohľadávky zo strany postupcu, ako aj zmluvou o postúpení pohľadávok spolu s príslušnou časťou prílohy k zmluve o postúpení pohľadávok. Splnenie podmienok v zmysle § 92 ods. 8 zákona o bankách žalobca v konaní preukázal prílohou č. 1 k zmluve o postúpení pohľadávok, platobnou históriou úver a výzvami postupcu.

3. Žalovaný sa k odvolaniu žalobcu nevyjadril.

4. Odvolací súd viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania žalobcu (§ 379 a § 380 ods. 1 C.s.p.), prejednal vec bez nariadenia odvolacieho pojednávania a po prejednaní veci dospel k záveru, že napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné v zmysle ustanovenia § 389 ods.1 písm. b) C.s.p. zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

5. Súd prvej inštancie napadnutým rozsudkom žalobu žalobcu v celom rozsahu zamietol, keď mal za to, že žalobca nepreukázal dodržanie postupu v zmysle ustanovenia § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z.z. o bankách, a tak nepreukázal aktívnu legitimitáciu v tomto konaní.

6. Podľa § 389 ods. 1 písm. b) C.s.p. odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie zruší, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, ak tento nedostatok nemožno napraviť v konaní pred odvolacím súdom.

7. Obsahom práva na spravodlivý súdny proces je umožniť každému bez akejkoľvek diskriminácie reálny prístup k súdu, pričom tomuto právu zodpovedá povinnosť súdu vo veci konať a rozhodnúť. Právo na spravodlivý súdny proces je naplnené tým, že súdy zistia skutkový stav, a po výklade a použití relevantných právnych noriem rozhodnú tak, že ich skutkové a právne závery nie sú svojvoľné, neudržateľné alebo prijaté v zrejmom omyle konajúcich súdov, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces. Do práva na spravodlivý proces ale nepatrí právo strany, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (IV. ÚS 252/04), ani právo na to, aby bola strana sporu pred všeobecným súdom úspešná, teda, aby sa rozhodlo v súlade s jej požiadavkami (I. ÚS 50/04).

8. Pod porušením práva na spravodlivý proces treba rozumieť taký závadný procesný postup súdu, ktorým sa strane znemožní realizácia jej procesných práv, priznaných mu v civilnom konaní za účelom obhájenia a ochrany jej práv a právom chránených záujmov. Ide teda o taký postup súdu, ktorý znemožňuje strane sporu realizáciu procesných práv a právom chránených záujmov, priznaných mu Civilným sporovým poriadkom na zabezpečenie svojich práv a oprávnených záujmov.

9. Po prejednaní podaného odvolania žalobcu dospel odvolací súd k záveru, že súd prvej inštancie nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace základné procesné

práva a to v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, pričom tento nedostatok nemožno napraviť v konaní pred odvolacím súdom. Odvolací súd preto napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie s použitím ustanovenia § 389 ods. 1 písm. b) C.s.p. zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

10. V prejednávanej veci prvoinštančný súd vo veci rozhodol preskúmaným rozsudkom bez toho, aby vo veci nariadil pojednávanie.

11. Podľa § 297 písm. b) C.s.p. pojednávanie nie je potrebné nariadiť, ak ide iba o otázku jednoduchého právneho posúdenia veci, skutkové tvrdenia strán nie sú sporné a hodnota sporu bez príslušenstva neprevyšuje 1.000 €.

11.1. Podľa § 168 ods. 1 C.s.p., ak súd nerozhodne inak, nariadi pred prvým pojednávaním predbežné pojednanie sporu.

11.2. Podľa § 181 ods. 2 C.s.p. po úkonoch podľa odseku 1 súd určí, ktoré skutkové tvrdenia sú medzi stranami sporné, ktoré skutkové tvrdenia považuje za nesporné, ktoré dôkazy vykoná, a ktoré dôkazy nevykoná. Súd tiež uvedie svoje predbežné právne posúdenie veci. To neplatí, ak tak už postupoval pri predbežnom pojednaní sporu.

12. Vychádzajúc z vyššie uvedeného zákonného ustanovenia § 297 písm. b) C.s.p. je potom zrejmé, že pojednávanie netreba nariaďovať v zásade v takých prípadoch, kde nie je potrebné dokazovanie a kde nie je nevyhnutné ústne pred súdom prejednať argumenty strán týkajúce sa skutkového, či právneho posúdenia sporu.

13. Podľa ustanovenia § 181 ods. 2 C.s.p. je úlohou súdu prvej inštancie obligatórne určenie sporných a nesporných skutkových tvrdení a obligatórne predbežné právne posúdenie veci, ktoré sú kľúčovými inštitútmi pre zrýchlenie civilného sporového konania, ako aj prostriedkom na predídenie prekvapivých súdnych rozhodnutí. Súd svoju právnu argumentáciu stručne zhodnotí a zhrnie, na ktoré právne významné rozdielne skutkové tvrdenia strán zameria svoj proces dokazovania. Strany tak majú možnosť reagovať na intencionalitu dokazovania podľa právneho názoru súdu tým, že sa pokúsia tento predbežný právny názor vyvrátiť, alebo naopak, svojimi substancovanými skutkovými tvrdeniami a dôkazmi žalobu potvrdiť. Účelom je zjednodušiť a zrýchliť konanie tak, aby sa nevykonávali zbytočné dôkazy, ktoré súd nepovažuje za relevantné a nevenovala sa pozornosť zbytočným skutkovým tvrdeniam, ktoré podľa názoru súdu sú nesporné, alebo pre priebeh pojednávania a samotné rozhodnutie vo veci právne bezvýznamné. Okrem toho, že ide o dôsledné uplatňovanie zásady hospodárnosti konania, má toto ustanovenie za účel aj vyhnúť sa tzv. prekvapivým súdnym rozhodnutiam, keď strany mali pocit, že rozhodnutie vo veci samej a jeho právne odôvodnenie nemá oporu vo vykonanom dokazovaní.

14. Z obsahu spisu v danej veci je zrejmé, že súd prvej inštancie považoval nárok žalobcu za nedôvodný, keď mal za to, že žalobca nepreukázal aktívnu legitimáciu v tomto konaní, nakoľko nepreukázal, že by postupoval v súlade s ustanovením § 92 ods. 8 zákona o bankách. V danej veci nedošlo k nariadeniu pojednávania, takže ani nemohlo dôjsť k oboznámeniu strán v zmysle ustanovenia § 181 ods. 2 C.s.p. a žalobca tak nemal možnosť vedieť, ani zistiť, či ním prezentované tvrdenia a dôkazy sú pre súd postačujúce, resp. sporné, a tak reagovať na predbežné právne závery súdu. Podľa názoru odvolacieho súdu, súd prvej inštancie, majúci za spornú otázku aktívnej legitimácie žalobcu, nemôže žalobu zamietnuť bez pojednávania len vyhlásením rozsudku bez toho, že by vec predbežne prejednal alebo vo veci nariadil pojednávanie a následne postupoval v súlade s ustanovením § 181 C.s.p. Ak by súd predbežne prejednal žalobu, došlo by k vyjasneniu otázok predmetu sporu a jeho právneho posúdenia, resp. otázok dôkazného práva. V prípade nariadenia pojednávania by súd v zmysle ustanovenia § 181 ods. 2 C.s.p. určil, ktoré skutkové tvrdenia sú medzi stranami sporné, ktoré skutkové tvrdenia považuje za nesporné, ktoré dôkazy vykoná a ktoré nevykoná, ako i by uviedol svoje predbežné právne posúdenie veci. V oboch týchto prípadoch by žalobcovi bolo zrejmé, aké sú predbežné právne závery súdu z hľadiska ním uplatneného nároku, na čo by mohol reagovať. Tým, že súd prvej inštancie neumožnil žalobcovi predniesť argumenty týkajúce sa právneho posúdenia sporu z hľadiska predbežných právnych záverov súdu a rozhodol bez nariadenia pojednávania, došlo zo strany súdu k odňatiu práva na spravodlivý proces. Je teda potrebné uviesť, že prvoinštančný súd za daných okolností pochybil, ak vo veci vyhlásil rozsudok bez toho, že by vyslovil (najmä žalobcovi oznámil), ktoré skutkové tvrdenia

považuje za sporné a ako vec predbežne právne posúdil, bez toho, že by bolo stranám sporu (žalobcovi) zrejme, že uplatnený nárok súd prvej inštancie považuje za sporný, čím porušil zákonom dané procesné práva žalobcu pre jeho ďalší procesný postup v kontradiktórnom sporovom konaní, najmä nevytvorením mu priestoru na uplatnenie primeraných prostriedkov procesného útoku. Teda, na rozdiel od súdu prvej inštancie, odvolací súd mal za to, že v danej veci bolo nevyhnutné pred súdom prejednať argumenty strán týkajúce sa právneho posúdenia sporu, čo potom vylučovalo taký procesný postup, aký vo veci zvolil súd prvej inštancie.

15. Vychádzajúc z uvedených skutočností, dospel odvolací súd k tomu záveru, že napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie je potrebné s poukazom na § 389 ods. 1 písm. b) C.s.p. zrušiť a vec vrátiť na ďalšie konanie a nové rozhodnutie podľa § 391 ods. 1 C.s.p. S ohľadom na vyššie uvedené odôvodnenie, bude potom povinnosťou súdu prvej inštancie v ďalšom konaní sa riadiť názorom odvolacieho súdu, ktorým je podľa § 391 ods. 2 C.s.p. viazaný, opätovne vec prejednať za stavu dodržania postupu opísaného vyššie, výsledky celého konania náležite zhodnotiť a potom o veci rozhodnúť.

16. V novom rozhodnutí rozhodne súd prvej inštancie ako o trovách prvoinštančného tak i odvolacieho konania (§ 396 ods. 3 C.s.p.).

17. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zák. č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších zákonov, § 393 ods. 2 C.s.p.).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,

b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,

c/ strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,

d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,

e/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo

f/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

a/ pri riešení ktorej sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,

b/ ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 C.s.p.).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c/ je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a/ a b/ (§ 422 ods.1 C.s.p.).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 C.s.p.).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii (§ 427 ods.1 prvá veta C.s.p.).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods.2 C.s.p.).

Dovolaťel musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a/ dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b/ dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná, má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c/ dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná, má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods.2 C.s.p.).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods.1 C.s.p.).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods.2 C.s.p.).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 C.s.p.).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods.2 C.s.p.).